

Hotărârea CNCD privind articolele publicate pe site-ul organizației Noua Dreaptă

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII

HOTĂRÂREA din 12 septembrie 2006

COLEGIUL DIRECTOR

Președinte: Csaba Ferenc ASZTALOS
Membru: Dezideriu GERGELY
Membru: Gheorghe IONIȚĂ
Membru: Corina Nicoleta MACOVEANU
Membru: Mădălina Raluca ROȘU
Membru: Roxana Paula TRUINEA
Membru: Ana Monica VASILE

Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, întrunit în data de 12 septembrie 2006, a dezbătut petiția nr. 2920 din 9 iunie 2006, formulată de Romani Criss, având ca obiect publicarea pe site-ul *www.nouadreapta.org* a unor articole prin care, conform petiției, se promovează un comportament care vizează atingerea demnității și crearea unei atmosfere degradante, umilitoare și ofensatoare la adresa minorității romilor. Editorialul semnat de Tudor Ionescu, „Cât timp veți mai sta deoparte?”, aduce grave atingeri etniei romilor și totodată incită la ură rasială. „Ai stat deoparte și ai fost martorul agresiunilor țigănești? A violențelor, obrăzniciei și infraționalității acestei etnii care lezează demnitatea și pune în pericol majoritatea? Cât timp vei mai suporta aceste umilințe? Cât timp vei mai sta deoparte? Dacă înainte ai vrut să strigi, să lupți, să protestezi, nu ai putut? Pentru că erai singur? Acum însă nu mai ești singur! Acum există Noua Dreaptă! Tinerii naționaliști au acum posibilitatea să lupte organizat împotriva a tot ce amenință prezentul și viitorul neamului românesc! Nu te mulțumi doar să ne dai dreptate! Renunță la rolul de spectator și alătură-te Noii Drepte acum, cât încă mai avem pentru ce lupta!” Un alt articol este semnat de Nicolae Calotă și este intitulat „Ne-am săturat!”, incluzând următoarele: „Ne-am săturat să suportăm agresiunea țigănească! Ne-am săturat să privim ochii înlăcrimați ai părinților noștri care se zbat în cea mai cruntă sărăcie în timp ce șmenarii burtoși, analfabeți și violenți ne zâmbesc sfidător din Mercedesurile lor. Periferiile orașelor au devenit proprietatea clanurilor mafioate țigănești, unde înfloresc prostituția, cămătăria și traficul de droguri și unde violența este singura lege. Astăzi, când tinerilor le este imposibil să-și mai întemeieze o familie, țiganii au cunoscut o explozie demografică fără precedent în istoria minorităților din România, astfel încât nu mai există oraș care să nu aibă la periferie un focar infrațional numit «țigănie» unde să domnească câte un clan mafiot și unde

tu ca român, în propria ta patrie, ai «zonă interzisă». În fața acestei primejdii de moarte care amenință însăși existența noastră ca popor avem datoria sfântă să tragem semnalul de alarmă și să luăm măsuri URGENTE pentru ca numele țării noastre să rămână scris cu un singur «R» (și nu cu doi, așa cum mai în glumă, mai în serios, a prezis deputatul Mădălin Voicu).

Necesitatea urgentării acțiunilor noastre defensive este capitală datorită influenței nefaste pe care o are subcultura țigănească asupra tineretului nostru. Adolescenții de astăzi nu mai conștientizează acest pericol, ba mai mult au început să manifeste o oarecare simpatie față de stilul de viață țigănesc. A vorbi țigănește a devenit un lucru la modă, iar tinerii asimilează foarte ușor limbajul spurcat și comportamentul violent, în unele cazuri culoarea pielii fiind singura diferență dintre țigani și noua categorie de «români țiganizați».

Noi însă nu mai avem voie să așteptăm ca aceste atrocități să se întâmple pentru a ne trezi din ignoranță. Pentru că va veni o vreme când, într-o Românie țiganizată complet, copiii noștri ne vor privi în ochi și ne vor întreba: Ce-ai făcut tu, tată, ca să împiedici acest dezastru?”

Articolul „De ce țiganii nu sunt români?” continuă seria articolelor care incită la ură de rasă, așa cum se arată în petiție. „O condiție importantă pentru ca două popoare să poată conviețui împreună în armonie este ca ele să împărtășească unele valori, să aibă ceva în comun. Nu este cazul, însă, și cu țiganii din România, pentru care valorile morale ale poporului român nu reprezintă nimic.

În timp ce marea majoritate a românilor sunt creștini ortodocși, țiganii doar se declară a fi. Ei nu se cunună și nu-și botează copiii la Biserică, totul reducându-se la niște petreceri pe stradă.

Familia

Dacă celula de bază a societății creștine românești este familia, țiganii sunt grupați în așa-zisele clanuri sau șatre.

Munca

Majoritatea românilor profesează diverse meserii învățate în școală sau la părinți, principala (dacă nu singura) sursă de venit a acestora fiind salariul. Pe vremuri, țiganii au avut și ei meserii tradiționale (căldărari, spoitori, lingurari), însă astăzi, din păcate, principalele „meserii” ale țiganilor sunt furtul, cerșetoria, bișnița sau înșelătoria.

Patria

Pe când noi muream cu sutele de mii apărând acest pământ strămoșesc, țiganii rătăceau în căruțe prin podișurile pakistaneze. Dacă noi suntem legați de acest pământ prin oasele străbunilor noștri care se odihnesc în el, pentru acești nomazi țara noastră a reprezentat și reprezintă doar un teritoriu de tranzit în eterna lor migrație către țările apusene”.

Conform petiției, un alt articol semnat de Paul V. Marin intitulat „Problema Țigănească” expune părerile autorului despre romi: „Ne aflăm, în problema țigănească, la o mare răscruce. Încă de la primul număr al revistei, Noua Dreaptă a atras atenția asupra pericolului țigănesc, demersul nostru nefiind generat de «ură rasială» sau «porniri criminale», ci de constatarea că manifestările țiganilor afectează negativ evoluția firească a națiunii române.

Larga răspândire a hoției în rândul unor categorii de țigani europeni a făcut ca aceștia să fie considerați în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea hoți în mod generic, iar limba lor – limbă a hoților și pușcăriașilor.

Actele lor antisociale sunt consecințe firești ale nivelului civic și cultural-educativ extrem de redus, al neînțelegerii de către o mare parte a țigănimii a normelor elementare ale conviețuirii, ale răspunderilor sociale și cetățenești ale fiecărui individ.

Or, faptul că multor țigani nu le place munca nu este un secret pentru nimeni, delincvența constituind pentru această categorie de indivizi un *modus vivendi*. Un număr însemnat de țigani, deseori recidiviști, alimentează principala «clientelă» a aresturilor organelor de ordine publică și a penitenciarelor. Spre exemplu, presa consemna în noiembrie 1995 că 85% dintre locatarii penitenciarelor doljene erau țigani! Explozia demografică necontrolată a etniei țiganilor poate avea în timp consecințe catastrofale. Dacă nu se va trece la aplicarea unei politici de reducere a creșterii lor demografice, din minoritatea «conlocuitoare» țiganii vor deveni în curând minoritate «înlocuitoare».

Comunitatea țigănească reprezintă un potențial criminogen exploziv. Apăsăți în condiția lor, impulsivi, solidari în rău, țiganii reprezintă o comunitate străină și neintegrabilă în societatea românească. Este, de aceea, datoria celor ce dețin puterea să acționeze”.

La dosar sunt atașate articolele menționate.

*

* *

Urmare a analizării petiției, Colegiul Director, prin adresele nr. 3569 din 18 iulie 2006, nr. 3568 din 18 iulie 2006 și nr. 3567 din 18 iulie 2006 a solicitat dl. Nicolae Calotă, Paul V. Marin și Tudor Ionescu să comunice punctul lor de vedere cu privire la articolele menționate mai sus, ale căror autori sunt. Adresele trimise de Colegiul Director nu au fost ridicate de la Poștă de către autorii articolelor. Colegiul Director a făcut reveniri către autorii articolelor prin adresele nr. 4260 din 18 august 2006 – dlui. Nicolae Calotă, nr. 4259 din 18 august 2006 – dlui. Paul V. Marin și dlui. Tudor Ionescu – prin adresa nr. 4258 din 18 august 2006. La data ședinței Colegiului Director nu se primise la dosar nicio adresă prin care autorii articolelor să exprime un punct de vedere. Adresele trimise către autorii articolelor au fost returnate Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pentru că nu au fost ridicate de la Poștă.

În drept, Declarația Universală a Drepturilor Omului în art. 7 prevede că: „Toți oamenii sunt *egali în fața legii* fără deosebire la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta Declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare”.

Articolul 2 prevede că: „Fiecare se poate prevala de toate drepturile și de toate libertățile proclamate în (...) Declarație, fără nicio deosebire, în special de (...) rasă, de culoare (...) de origine națională sau socială (...) sau decurgând din orice altă situație”.

În același sens, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România la 31 octombrie 1974 prin Decretul nr. 212/1974 (Buletinul Oficial al României nr. 146 din 20 noiembrie 1974), prevede în art. 20 alin. (2) că: „Orice îndemn la ură națională, rasială (...) care constituie o incitare la discriminare, la ostilitate sau la violență este interzis prin lege”. Articolul 26 prevede că: „Toate persoanele sunt egale în fața legii și au, fără discriminare, dreptul la ocrotire egală din partea legii. În această privință legea trebuie să interzică orice discriminare și să garanteze tuturor persoanelor o ocrotire egală și eficace contra oricărei discriminări, în special de rasă, culoare (...) origine națională sau socială (...) sau întemeiată pe orice altă împrejurare”.

Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, ratificată de România prin Decretul nr. 345 din 14 iulie 1970 (Buletinul Oficial al României nr. 92 din 28 iulie 1970), prevede în art. 2: „Statele părți *condamnă discriminarea rasială* și se angajează să urmeze, prin toate mijloacele potrivite și fără întârziere, o *politică menită să elimine orice formă de discriminare rasială*, să favorizeze înțelegerea între toate rasele și în acest scop: (...) b) fiecare stat parte se angajează să nu încurajeze, să nu apere și să nu sprijine discriminarea rasială practică de vreo persoană sau organizație, oricare ar fi ea”.

Articolul 4 din Convenție prevede că „Statele părți *condamnă orice propagandă și orice organizații care se inspiră din idei sau teorii bazate pe superioritatea unei rase sau unui grup de persoane de o anumită culoare sau de o anumită origine etnică, sau care pretind să justifice sau să încurajeze orice formă de ură și de discriminare rasială și se angajează să adopte de îndată măsuri pozitive menite să elimine orice incitare la o astfel de discriminare sau orice acte de discriminare (...)*”.

Constituția României prevede în art. 30 alin. (7) că: „Sunt interzise de lege (...) îndemnul la ură națională, rasială, de clasă, religioasă, incitarea la discriminare (...) la violență publică (...)”.

De asemenea, în art. 16 privind Egalitatea în Drepturi, la alin. (1), Constituția României prevede că: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

Potrivit art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare¹, cu modificările și aprobările ulterioare, „prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Articolul 2 alin. (3) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare: „Orice com-

¹ Monitorul Oficial al României nr. 431 din 2 septembrie 2000.

portament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe...”.

Articolul 19 din același act normativ prevede că „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează *atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare*, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.

Pe de altă parte, la analizarea petiției și a probelor din dosar trebuie avut în vedere art. 30 referitor la Libertatea de exprimare alin. (1) și (6) din Constituția României republicată care prevede că „(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. (2) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

În aceeași argumentație trebuie subliniat faptul că Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice – ratificat de România la 9 decembrie 1974 – prevede în art. 19 parag. 3 că „exercitarea drepturilor prevăzute la parag. 2 al prezentului articol (dreptul la libertatea de exprimare) comportă îndatoriri și răspunderi speciale. În consecință, ea poate fi supusă anumitor limitări care trebuie însă stabilite în mod expres prin lege și care sunt necesare: a) respectării drepturilor sau reputației altora; b) apărării securității naționale, ordinii publice, sănătății sau moralității publice”. Astfel, se poate concluziona faptul că dreptul la liberă exprimare nu este un drept absolut și că exercitarea lui trebuie realizată în anumite condiții, de altfel stabilite în considerare și pentru protejarea demnității persoanei.

În cadrul sistemului instituțional regional de protecție a drepturilor omului, Convenția europeană a drepturilor omului, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, prevede în art. 10 că: „orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare” însă precizează în mod expres limitele acestui drept în alin. (2) al aceluiași articol: „exercitarea acestor libertăți (libertatea de exprimare, de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei ce comportă îndatoriri și responsabilități, *n.n.*) poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru (...) protecția reputației sau a drepturilor altora”.

Colegiul Director reține că dintre toate drepturile și libertățile garantate de Convenția europeană a drepturilor omului și de Protocoalele sale adiționale, *numai cu privire la libertatea de exprimare* art. 10 parag. 1 dispune că *exercitarea ei comportă îndatoriri și responsabilități*.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reafirmă prin jurisprudența sa că „libertatea de exprimare, garantată de art. 10 parag. 1, constituie unul din

fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una din cerințele prioritare ale progresului societății și împlinirilor personale. Sub rezerva parag. 2 al art. 10, ea acoperă nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență ori considerate inofensive, dar și pe acelea care ofensează, șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis fără de care nu există o societate democratică (Hotărârea CEDO în cauza *Oberschlick vs. Austria*, parag. 57).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de art. 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul art. 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă. Astfel, Curtea a apreciat prin jurisprudența sa că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (CEDO, 18 februarie 1991, *Fredin c. Suede*, parag. 60, 23 iunie 1993, *Hoffman c. Austria*, parag. 31, 28 septembrie 1995, *Spadea et Scalabrino c. Italia*, 22 octombrie 1996, *Stubbings et autres c. Royaume-Uni*, parag. 75).

Astfel, cum statuează și Curtea Constituțională a României, „principiile nediscriminării sunt cele cuprinse în art. 4 alin. (2) din Constituție, însă acestea pot fi extinse potrivit prevederilor art. 20 din Constituție, care permit corelarea dispozițiilor constituționale cu tratatele și pactele internaționale la care România este parte. Aceste principii sunt extinse prin art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974 și prin art. 2 alin. (2) din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale ratificat de România prin același decret și publicat în Buletinul Oficial cu același număr și din aceeași dată” [Decizia nr. 54/2000 (Monitorul Oficial al României nr. 310 din 5 iulie 2000), DH 2000, p. 511].

Pentru a ne situa în domeniul de aplicare a art. 2 alin. (1) al O.G. nr. 137/2000, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2 alin. (1) și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit.

Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare prevede în art. 1 că „**În România**, stat de drept, democratic și social, *demnitatea omului* (...), libera dezvoltare a personalității umane *reprezintă valori supreme și sunt garantate lege*”.

Colegiul Director reține că în articolele menționate persoanele de etnie romă sunt catalogate persoane violente, obraznice, infractori, agresive, șmenari burtoși, analfabeți, delincvenți etc. Articolul „Cât timp veți mai sta deoparte?”, semnat de Tudor Ionescu se constituie într-un manifest al Noii Drepte, prezentând chiar programul de acțiune al organizației. Limbajul vehement al celor trei articole instigă la ură de rasă. În articolul „Ne-am săturat!”, autorul identifică comunitatea romă în întregul său cu clanuri mafioate, cu prostituția, cămătăria, traficul de droguri, violența. Colegiul Director consideră că articolul „De ce țigani nu sunt români” face o comparație între două stiluri de viață și de gândire, de atitudine, în care există echilibru între libertatea de exprimare și dreptul la demnitate personală. Articolul „Problema țigănească” face o analiză referitoare la influența activității sociale și stilului de viață al membrilor comunității rome asupra vieții membrilor comunității române. Limbajul articolului este pe alocuri nepotrivit, în sensul în care libertatea de exprimare încalcă dreptul la demnitate personală.

Având în vedere toate motivele expuse mai sus, Colegiul Director constată că se întrunesc cumulativ elementele constitutive prevăzute în definiția discriminării astfel cum este reglementată de art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

În continuare, sub aspectul art. 2 alin. (3) din O.G. nr. 137/2000 cu modificările și completările ulterioare, cele trei articole menționate constituie un comportament activ. Publicarea acestor articole pe pagina de internet a organizației supune unui tratament injust comunitatea persoanelor aparținând minorității etnice a romilor față de celelalte persoane și comunități.

Sub aspectul art. 19 din O.G. nr. 137/2000 cu modificările și completările ulterioare se reține același comportament activ manifestat în public chiar prin publicarea lor pe site-ul organizației, impactul potențial al mijlocului de comunicare fiind un element important. Trebuie de asemenea avut în vedere faptul că folosirea internetului nu mai reprezintă un mijloc de informare rar, ci, dimpotrivă, unul răspândit, cu *efecte imediate și puternice* într-o măsură mai mare decât presa scrisă. De asemenea, ca și mijloacele audio-vizuale, internetul prezintă posibilitatea exprimării în imagini a unor înțelesuri pe care presa scrisă nu este capabilă să le răspândească. Având în vedere motivele de mai sus se poate reține un comportament prin care se aduce atingere demnității ori crearea unei atmosfere umilitoare, îndreptat împotriva unui grup de persoane sau comunități și legat de apartenența acestora la o anumită etnie, în speță cea a romilor.

COLEGIUL DIRECTOR

Examinând conținutul petiției, conținutul actelor de la dosar și legislația în vigoare, reține că articolele prezentate au caracter discriminator, aducând atingere demnității persoanelor aparținând comunității rome, iar publicarea acestor articole

constituie faptă de discriminare. Practica jurnalistică a autorilor este un abuz în exercițiul libertății de exprimare prevăzut de art. 30 din Constituția României, de art. 1 alin. (1) lit. d) pct. viii din O.G. nr. 137/2000 cu modificările și completările ulterioare. Potrivit art. 30 din Constituția României, „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”. De asemenea, alin. (7) al aceluiași articol din legea fundamentală prevede faptul că sunt interzise prin lege îndemnul la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă și incitarea la discriminare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 19⁵ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință

HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele prezentate constituie fapte de discriminare conform art. 2 alin. (1), art. 2 alin. (3) și art. 19 din Ordonanța de Guvern nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare.

2. Sancționarea autorilor articolelor după cum urmează:

a. Dl. Tudor Ionescu pentru articolul „Cât timp veți mai sta deoparte?” – amendă contravențională în cuantum de 1.000 RON;

b. Dl. Nicolae Calotă pentru articolul „Ne-am săturat!” – amendă contravențională în cuantum de 1.500 RON;

c. Dl. Paul V. Marin pentru articolul „Problema Țigănească” – avertisment.

3. Sancționarea organizației Noua Dreaptă, prin reprezentant, pentru publicarea pe site-ul său a articolelor cu conținut discriminator, cu amendă contravențională în cuantum de 2.000 RON.

4. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte.

5. O copie a hotărârii va fi comunicată organizației Noua Dreaptă și contravenienților

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termen de 30 de zile la autoritatea emitentă potrivit art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

COLEGIUL DIRECTOR

Dezideriu GERGELY
Corina Nicoleta MACOVEANU
Paula Roxana TRUINEA
Ana Monica VASILE

Data redactării: 17 octombrie 2006.